

som den ærede Rigsdagsmand tillægger os. Det er ikke vort Ønske og har ikke været det, at bortflyde den udstrakte Valgret; men det er udtalt, at det var den yderste Indrømmelse, man kunde gaae til, at lade Spørgsmaalet derom gaae ud af Loven, — men det er meget langt fra et Ønske. — At „Loven kan tage, hvad Loven har givet“, er Noget, som Ingen villigere eller oftere har anerkjendt i Ord og Gjerning end jeg; men naar man spørger, om man ved Loven skal give eller tage, saa troer jeg, det er herettiget at spørge, om det er rigtigt ved en Lov at give og tage i det Forhold, hvori det forlanges, og navnlig i denne Sag at overveie, om man efter sin Overbeviisning ogsaa virkelig kan vilse en Lov, der tager og giver i den Grad, som Tilfældet vil være med den foreliggende Lov. Sætningen i sig selv er sand; men det er dens Anvendelse, hvorom der her er Spørgsmaal; — en saadan almindelig udtalt Sætning slaer Ingen ned. — Der er, saavidt jeg veed, Ingen, der har villet udelukke Embedsstanden fra Indflydelse ogsaa med Hensyn til Communerne Bestyrelse; § 3 viser jo netop, at man har villet indrømme de Høiestbesatte en Forret, idet de udelukkende kunne vælge den ene Deel af Bestyrelsen og i Forbindelse med de Øvrige kunne vælge den anden Deel. Det, hvorom der her er Tale, er ikke at udelukke Embedsmændene fra Indflydelse, men at udelukke dem fra en de andre Borgeres overveieende Indflydelse. — At vedligeholde Classer og Stænder synes mig heller ikke her med Rette at kunne bringes ind som Noget, vi tænke paa. Classer og Stænder deles jo ikke efter Skattehelsen i Communen, hvorimod Vælgerne der skulle deles efter den Skatteevne, de have, men aldeles ikke efter, hvilke Classer og Stænder de høre til. — Jeg kan saaledes ikke i Alt, hvad den ærede Rigsdagsmand har sagt, finde Noget, som egentlig omhandles i selve Minoritetens Forslag, men Størstedelen er virkelig kun Noget, som han uretfærdig har villet tillægge os som vor Mening, og som skulde gjøre det forsvareligt at tage Loven nu, stolende paa Fremtiden.

Med Hensyn til hvad der blev htrret af den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Thune),

er jeg enig med den sidste ærede Taler i, at det egentlig ikke hører hjemme her, hvorledes den aftraadte Indenrigsminister stillede sig til denne Sag, og det er slet ikke mig, der har bragt dette Punkt ind; men naar det er bragt ind fra en anden Side, for derved at søge at vinde os for det, vi ellers ikke kunde stemme for, saa var jeg nødt til at svare, hvad jeg har svaret. Det, den ærede Rigsdagsmand sidst anførte om den forrige Indenrigsministers sidste Henstilling til Thinget, holder virkelig ikke Stik; thi de Udtalelser, han støttede sig til, have vi jo ikke fra den forrige Indenrigsminister som Minister, men vi have dem fra ham som Rigsdagsmand, deels før han blev, og deels efterat han havde været Minister. Da han stod som Minister, som Medlem af en Regjering, kunde han naturligvis ikke handle alene, og det er ikke Indenrigsministerens Forslag, der forelægges, men det var Regjeringens; det var Ministeriet, der med Kongens Tilladelse forelagde det, og at et enkelt Medlem af dette Ministerium, deels før han blev, og deels efterat han havde været Minister, har udtalt sig paa en vis Maade i denne Sag, kan aldeles ikke have nogen afgjørende Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvad man vil gjøre eller ikke gjøre af Hensyn til det aftraadte Ministerium. Jeg skal ikke ubhale Tiden længere; dette var, hvad jeg ansaae mig forpligtet til at anføre ligeoverfor det sidste Foredrag, vi hørte.

Gomar: Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) tog virkelig sit Forsvar for det Forslag, han vil forsvare, noget let. Vi have nu seet her i Rigsdagen, hvor vanskeligt det er gjennem den lovgivende Magt at komme bort fra en Skattebasis som Næringskatten; men desuagtet siger den ærede Rigsdagsmand, at Næringskatten kan man lempe i Communerne, og at den efterhaanden maa svinde ind. Nei! den ærede Rigsdagsmand veed ligesaagodt som jeg, at Communerne ikke ere lovgivende, og at de maae udføre, hvad der er paabudt ved Lov, og beskattede efter Lovens Bybende. Naar den ærede Rigsdagsmand henviser til 1862, naar Næringsloven indtræder i sit fulde Omraade, og sagde, at saa var det godt, at vi havde gjort dette Skridt,